

LES CARBASSES

Vaig obrir la finestra perquè m'entrés l'aire fresquet del matí. M'acabava de llevar i havia tingut un somni estrany i necessitava contemplar l'hort de l'avi Quimet, que veia des de la finestra de casa. Havia de contemplar les carbasses que ell tenia plantades amb el seu color groc-taronja i el fullam tan verd que les envoltava. Ara us explicaré el meu somni, que crec que us agradarà.

Jo vaig obrir la finestra de la meva habitació, perquè sentia una remor estranya, un xiu xiu continuat que m'intrigava. Qui podia parlar?... En treure el cap, no vaig veure ningú i vaig mirar cap a l'hort. No hi havia ni l'avi Quimet ni la Pepeta, la seva dona. Eren les 7 del matí, i és hora d'anar al mercat, a vendre les verdures de l'hort. Vaig pensar que el millor que podia fer era vestir-me i baixar a fer una inspecció pels voltants. Dit i fet. Vaig plantar-me en pocs minuts a la porta de l'hort d'en Quimet. Com era d'esperar la porta estava tancada. Vaig donar la volta seguint la tanca i la remor s'anava fent més i més forta, a mesura que m'acostava on estaven plantades les carbasses. Vaig ajupir-me per escoltar millor i, tanmateix, era cert!... les carbasses parlaven!...

Una d'elles, la més rodona i grassoneta deia a les altres:

-Amigues: Us he fet desvetllar d'hora, perquè tenim un assumpte seriós per parlar. Es tracta dels humans.

-Què passa? -van preguntar totes a una veu.

-Ara us ho explicaré.

I amb un to greu va començar la seva dissertació: *Resulta que els homes i les dones fan servir el nostre nom, el nom que ells ens van posar, el nom de carbassa, que ens agrada prou a totes, per...*

Un sí unànime d'afirmació va interrompre l'explicació.

-Doncs, com us anava dient, fan servir aquest nostre nom per les coses negatives que els passen, per les coses dolentes.

-Què vols dir?, -preguntaren les carbasses. No t'entendem!

-Us ho explicaré, continuà la carbassa més gran i rodona.

-Quan un infant, a l'escola, no sap una cosa que li pregunten, li diuen que li donaran una carbassa, en comptes de dir-li una mala nota. Quan un jove li pregunta a una noia si es vol casar amb ella i aquesta li diu que no, diuen que li ha donat carbassa. Quan un negoci no s'acaba de realitzar perquè alguna de les parts no accepta les condicions de l'altra també el que ha perdut, ha rebut carbassa... Enteneu?... Sempre ens fan servir pel costat negatiu.

Les carbasses li respongueren que no ho comprenien massa, perquè no sabien què volia dir estudi, casar-se, negoci...

-Us ho explicaré: Els homes i les dones necessiten llegir papers, que en diuen llibres, per saber coses, i van a uns llocs que se'n diuen escoles, per aprendre aquestes coses. Doncs, bé, a nosaltres no ens fa falta anar a l'escola, el que necessitem és que la pluja i l'aigua del reg ens alimentin, i el sol, la gran font d'energia, ens doni color i ens faci créixer. Nosaltres no ens casem, no tenim aquest problema. Estem juntes fins que l'avi Quimet o la Pepeta ens portaran al mercat. Tenim l'aliment necessari de l'aigua, la terra i el sol, que ens fa viure i créixer i no tenim que guanyar-nos la vida en negocis.

-Ara ho entenem, van dir les carbasses de l'hort, i no estem d'acord amb que utilitzin el nostre nom per coses negatives, perquè ...

I abans que poguessin continuar, la gran carbassa afegí:

-Perquè nosaltres valem per a molt... Alimentem els humans, que ens fan servir per a varies coses, com enriquir el caldo amb vitamines i bon gust, fer puré... Però, sobretot, fem feliços els infants i a molta gent llaminera, perquè amb nosaltres es fa el cabell d'àngel, a la pastisseria. Per tant, reivindiquem que no s'utilitzi més el nostre nom per a les coses negatives i dolentes. Volem ser aprofitades pel què som realment: Aliment i alegria per les persones.

-Sí!, sí!, ho reivindiquem!,- van cridar les carbasses.

-Prepararem una manifestació totes les d'aquest hort, i segur que quan ho sàpiguen les dels altres horts, s'hi afegiran!.

No puc dir-vos com va acabar tot perquè, malauradament em vaig despertar; però vaig pensar que us preguntaria: ***“Us agrada que us posin mots despectius?...”***

Montserrat Llopart